

Hind 3 kop.

1903 aastal.

Porikuu Pähklid.

Septembri kuul:

- 1) Sügise, laul — J. Tsjane.
- 2) Mis sa veel kobad?... juhtkiri.
- 3) Tänuhäälid lapsed. Alajajututene. I. M. Franzdori.
- 4) Kolde juures, laul — Elwine Feldmann.
- 5) Saene sõnum, laul — J. A. Feldmann.
- 6) Saladuslik talismann, jutt — J. Schulbach.
- 7) Tõhtri kirjad, jutt. — I. M. Franzdori.
- 8) Wähepalad.
- 9) Näpunäited.
- 10) Alajad.

Oktobri kuul:

- 1) Ei tule ta! laul — Marie Haawa.
- 2) Kas ikka nii?... juhtkiri — I. M. Franzdori.
- 3) Tõhtri kirjad, jutt — I. M. Franzdori.
- 4) Kaks Amorit, jutt — J. Deogen.
- 5) Weike wiperus, jutt — W. Kink.
- 6) Naeris nuttis, laul — Elwine Feldmann.
- 7) Leht, laul — Marie Haawa.
- 8) Palu, laul — Maria Pärtelpoeg.
- 9) Wähepalad.
- 10) Tõdeterad.

Olen jaanud ja soovitari juures väljavalitus, Wene ja Wäljamaa weinid, naliwkad, konjakid, šhampanjerid, seltersid ja limonadi.

Magust punast wiina wedru wiisi	4 rub. 50 kop.
Samalugust punast wiina $\frac{1}{4}$ wedru	1 " 25 "
" " toobi wiisi	" 45 "
Madeira Portweini wedru wiisi	5 " 50 "
" " $\frac{1}{4}$ wedru	1 " 50 "
" " toobi wiisi	80 ja 50 f.

Madeira ja Portweini pudeli wiisi: 60 kop. — 85 f. — 1 rub. — 125 f. 150 f. — 2 rub. — 3 rub. — 4 rub. pudel.

Olut 8 kop. pudel ja kallim, igast wabrikust nagu: Gade, Kokenhosi, Kalinkini, Bavaria, Waldchlossche j. n. e. Kasfi rüü odawam ja jaadetasse kodu kätte.

Heäranis soowitan oma auustatud ostjatele wäga waitewat ja kojutawad Kalkifornija weini 1 rubla pudel ja kallimad, ka on jaada Saint-Naphaeli wiina „Kõhn söber.“

Auupakkikult **J. L. Berg,**

Ülem Kalifornia wiinade wäljaandja wenemaal.

Narwas, Suures uul., nr. 49, Telefoni nr. 26.

Prii! on igal ühel, üks eksemplar, 12 annet, kes minu käest 4 ekf. **Prii!**

— 120 f. — ilmuwaid lendlehta ilma postita tellib. Ja kes postiga 2 ekf — 1 rub. — tellib, saab kolmandama eksemplari, 12 annet, ilmuwaid lendlehta peale tauba. Herral D. Wõju on „Sakala's neist lendlehtedest kiitwa kriitika teinud — nii et 3 top. 10 topikalistest ette äära. Mine hullu räägi! Tellida võib igal ajal. Ka margad on makswad. Sehe sissu eest saab suurt hoolet peetud. Mitmed kirjaniitud on oma töösid lahkesti saatnud ja jaawad weel saatma. Wäljaläit on kindel. Esimesi nr. on hoopis wähe, palume ruttata.

Prii! Auupakkikult **T. M. Franzdorf,** **Prii!** lendlehtede wäljaandja.

Kõige paremad katused

jaawad „Sinversgaujeni“ tulekikwabrifu laastudest — wanerkist — tehtud. Proowi-katused on T. M. Franzdorfi raamatukaupluses, Narwas, näha. Ka wõdetasse jaal katuste peale tellimisi wastu.

Kõige täielikum rana kauplus

Narwas

Suures uulitsas, omas majas, nr. 56 telefon nr. 43. Mati ou kauplusest jaada: randa, igast suuruses ja feltfis, tsinkplekki, washplekki punast ja kollast traanti igast feltfi; naelu koiti feltfi; lukkud igas suuruses; ja beaduses; ahjupliidid igas suuruses; wiilid; wedru ja muud terast; telefoniid ja nende jäud; püssirohtu, haawlid, padronid, kuulid; lakkid, wärwid õlid, olewi j. n. e., köied ja nõõrid; klaasi iga feltfi ja karwa; ahelaid; wilki ning igasuguseid maha kraamisid, riistu ja nõõsid. Kõige paremad wäljamaa jalatritsiud — uisud — igas feltfis ja suuruses. Tellimised jaawad ka kirjalikult wastu wõdetud.

Auupakkikult

A. J. Nõmtab

Peterburiji Narwa kolind

J. Luifmel'i

meeste- ja naesterahwaste pealmiste riiete

töötuba

pubastamine ja parandamine.

Narwas, Kraawi uulitsas, — Tombergi maja lähedal — nr. 106/188, 1.

Hind 3 kop.
 Postiga 5 "
 100 lehte 200 "
 100 postiga 250 "

Kuulutuuste hind 5 k.
 pettit rida.

Porikuu Päiklid

Tellida:
 Нарна, Т. М. Франц-
 дорфу.

Kes 4 est. tel. saab 1 prii
 Kes 2 " " 1/2 prii
 Kes postita 5 est. 1 prii

Toimetanud **T. M. Franzdorf.**

Sügisel.

Ei enam õnne õite ilu

Nüüd ehi ella Eestimaad —

Wait wõitu saanud talwe wilu

Mis murdnud õied ilusad?

Oh süda kas ka sinus jõudnud

On sügisene torm ja tuul?

Kas elu seda sinult nõudnud

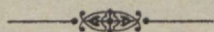
Et leina hääлил hüüab huul?!...

J. Tassane.

„Mis sina veel koad?“...

Pori on igal pool: uulitsjal, hoowis, aias ja — majas! Porita pole ükski koht! plats paik, ei aed! Dn ju sügise, see porine aeg käes, ega siis ka ime ole kui teda igal pool küll ja küll olemas on?...

Sa porise ajaga on hoopis wilets wäljas käija, wilets ühel wirgalgi kainel mehel, no mis ka siis weel neid arwad, kellede jalad wiltu weawad, kellede kannad kraawi poole seawad — need on porisel ajal hoopis hädas!...

Alles eila oli keegi külamees „Mats“ kuda neid siin ikka kutsutakse, Soaturul mõned pütikesed wõid, mida ella eite kodus oli korjanud, terve juwe kogunud, ära müünud, witsikud kuhugille tutawa juurde maha pannud ja mekkis nüüd ka linna „kajonuat“ mida maal igast kohast ja igal ajal, mitte enam saadawal ei ole. Mees oli ju üsna tüma. Tuigerdas ühe seinä äärest teise. Aga

kui seinad ju otša saidwad — siis waarus kãputille kraawi. Kraaw oli õuneks küll weest tühi — ega Narwas siis üleüldse wett loifudes maas, ega kraawides wedeleda ei lastakse, see maksab ju sularaha ja seda saada on paha — aga temas oli muda ja pori. Kuda moodi tema ka kraawist wälja ei püüdnud, kuidas ta oma kãpadega „fiit ja sealt kalda serwaft kinni ei rabanud, haaranud ja hafanud — ainult jügawad sõrme küünte jäljed jäiwad järele—aga mees kraawist enam wälja ei pease!...

Nagu maailmas mood ja komme, nii ka meilgi, inimesed koguwad ümber, kõit wahiwad, sihiwad — aga abiandjat „НБТ“!..

Mehel on aga ikka mehe jüda — ta püüab ja püüab, haarab ja kaapab, kiwikesest, rohututtikesest — kust aga käsi kinni ulatab — aga wa kere on nii raske, liikmed nii wedelad ja pehmed — et

kuidagi ülesse ei saa! Veel mõned ilma-
asjata katsed ja mees jääb üsna wafka
seisma, puhkama. Ta on surmani wäsi-
nud, igaweste tüdinud...

Ulm läheb wähe peal pimedamaks.
Tnimesi ei ole enam mitte nii palju
hulkumas kui enne. Waewalt liigub, siit
ehk sealt mõni edasi — tagasi!...

Kraawist on ju norisemist kuulda,
natuke küll teist moodi, kui meie suurel
orikal, ehk piisikeste notjudega wanal seal
— aga norina moodu ta ikka on!

Widewiku warjul, käiwad faks kolm,
tuulest lödisewat isikut, seal kraawi kal-
dal, aru pidawat. Nad räägiwad ühest
ja teisest asjast — taja, pool salaja. Üks
kellel pikkema säärttega saapad jalas, astub
alla kraawi, raputab meest esite taja —
siis kõwemine. Mees — ümises fugu.
Teised faks waatlewad ümberringi. Kol-
manda käsi käib tuntuud kohte mööda,
enne pealmiste riiete taskutes, siis alu-
mistes... Sealt tulewad mõned asjad
wälja, mis otsija omadesse ära kawwad.
Kui ühelt poolt otsitud, siis keeratakse
mees teist kanti ja otsimine läheb edasi.
Tuleb keegi, siis raputada meest et ta
ülesse tõuseks ja uendega kaasa tuleks!...

Za minuti 5—10 pärast ei ole muud
kraawi kaldal, ei kraawis, kui ikka see-
sama purjus mees. Külm paneb ta lödi-
fema; ta hakkab wanduma, sõimama —
aga muud mitte midagit.

Zälle seisatawad paar kahtlast isikut
kraawi kaldal. Zälle astub üks alla,
teine wahib kaldalt ja jälle käiwad esi-

mehe käed samu kohti mööda, mis esi-
meselgi. Za jälle tehakse Samaria mehe
moodilist awituse tööd — aga ei tõuse
mees mudast, ei pease waenekene porist!...
Minult nii palju juudab ta ümiseda:

„Noh, noh — mis ja veel koad seal!...“

Za jällegi jääb ta wait.

Zällegi kawwad mehed pimedusesse.

Za niisugusi awitajaid käib mehe juure
kümnete kaupa — aga teda nad muda
mülkast wälja ei aita!...

Wana, tutaw — aga jüdanit pööri-
tama panew lugu!...

Kus on siin mõistus?... Kus aim,
kus waim?!...

Täunlikud lapsed.

Naljajutute.

Isand Kõlks oli kirjanik ja laulik ühes-
tükki. Za elas Narwa-agulis, wiimases
majas, wiimases wiimendas korteris.

Kõige suurem luuleand oli Kõlksul
õhtupoolsel päewal, na hõlida uinaku
aegus. Siis sirutas ta mees end pikkali
pingi peale, piigistas filmad kinni ja —
luuletas! Za kui sugused sorawad sal-
mid ei tulnud siis tema ajudest wälja?...
Kui kindlad ei olnud riimid?...

Kord kui isand Kõlks jälle nii pingi
peal pitkutas, kui tema ajud neid kõige
förgemaid, puhtamaid ja peenemaid rii-
mikõlksusi jünnitasiwad, fai ta omas töös,

ünest kostwa tututamise läbi segatud.

„Wuh kurat wõtku, kes seal nüüd jälle luttutab?... Dns tuli lahti, wõi mis?!...“

Nuttu kargab Kõlks afna juurde, awab jelle ja waatab wälja.

Seal jäewad ta filmad ühe wäikese poisijõmpsiku peale peatama, kes tühja tünni otjas istub ja wabalt tuli nut pafunat puhub, mida isa talle linnast ostnud on.

„Pagana poisikejed küll!... Just sell kõige paremal riimi aindusel „tuut, tuut — tuut tuut!... Ja kõik kupatis moffas!...“

„Kas ja saad sealt tünni otjast ära, wõi pian sind aitama?“ hüüab Kõlks poisikese poole pahajel pilgul.

Poisikene kaub tünnilt.

Aga et ta aru ei saanud, mis Kõlksu onu tahab, siis läks ta tünni taha ja hakkas uuesti tööle.

„Saadanad! küsendas Kõlks, ise enefes. „No mine ja nüüd weel luuleta?! Just praegu seadsiu kofku:“

„Su filmad täis süitanst jära.

„Need nõidusid jüdame ära....“

Nüüd elan kui peata lind — — —

„Ja siin jälle see pagana „tuut, tuut — tuut tuut!“...“

„Aha, nüüd tean mis teen!“ hõiskas lõpeks laulit Kõlks.

Nuttu tegi ta afna lahti, kutsus poisikese enese juurde, ulatas jellele ühe raha pihku ja wõttis „tuutu“ oma kätte.

„Soo, nüüd wõin mõni aeg rahuliste töötada! Si ta enam miud jega. Pafun on minu — mis miud kui luuleta!“...“

„Kui hea onu ei ole?“ mõtles poisikene iseeneses. Ma „mängisin“ ja tema annab minule selle eest raha, käsis mängusi osta!.. wõib olla et ma wäga hästi mängida mõistan?“...“

Ta jooksis, mis jalad andsid kogu.

Kodus ei olnud muud, kui tema wend ja faks öde. Ta näitis neile raha ja rääkis kuft jeda sai. Ja warsti jooksiwad kõik lapsed oma lähidal osewa mängu- asjade kaupleja juurde.

„Emakene, emakene, anna meile weel mängu riistu!“ hüüdsiwad kõik ühes kooris.

„Misjuguiseid pean ma teile, mo mudi- lastele, õige andma?“..“

„Anna aga meile mänguriistu, waat niijuguiseid, mis seal seina peal ripuwad!“ hüüdsiwad poisikesed üheskooris.

Ta kõik lapsukesed saiwad tuli uued pafunad, mis kui kuld jārasiwad, kätte. Ja nad pistiwad, mis jalad andsiwad, oma hea onku afna alla, jellele hea teu eest tänu awaldama!

Kui hull, kargas see oma luule pingilt ülesse, haaras oma juustest kinni ja küendas:

„Ühest saadanast sain lahti, nüüd on neid üheksa asemel!... Oh teie prohwasjed ometi; kes kurat neid nüüd seie kofku on kihutanud!“...“

Aga lapsed puhusiwad, mis ihus-hinges jaksu — et onkule oma tänu, raha kiu- kime eest awaldada — ühte lugu edasi.

Et jellest põrgukisast peajeda, ajas luuletaja Kõlks omale palitiu selga ja läks tuast wälja.

Teine päew wiidi ta kolud-kalud kah — ja uuel muusika kooril on weel praegu teadmata, kus nende hea onku elab! —

Kolde juures.

„Tütar, wasta, miks sinu
Põlleke nii plekka täis?“
— Rasw see pajast keedes minu
Uue põlle peale käis! — —
„Tütar kõnele, miks palge
Öögab, helgib — sinul nii?“
— Eks siis koldes tuli walge
Palawam kui ualgi! — —
„Miks siin nõnda iseendas
Seisad, silmad pisaras?“
— Armas ema patta lendas
Kole kilk wõi ritsikas! — —
„Tütar miks sa pahas tujus,
Räägi — ometegi — eks?“
— Supp mul pajast üle ujus,
Keedus kõik nüüd tühja täis! —

Elwine Feldmann.

Laene sõnum.

Kiikwa mere kalda peal
Kuulda neiu nuttu heal:
„Oh mil jõuad rannale,,
Wõõrsilt, minu rinnale?!...“
Tasa jõuab laewake
Öötsudes toob sõnume:
„Sinu kallim surma sai —
Haud tall wilu, suur ja lai!...“
Raskelt traksus neiu rind,
Woodiks jäi tall kalda pind — — —
Möödas kuldne kewade,
Kätte jõudnud — sügise!...“

I. A. Feldmann.

Tohtri-firjad.

J. Lanski jutustus.

Cestistanud C. M. Franzdorf.

IV.

— Aga mis te meie rahutunnast olekust,
jookstust ühe juurest teise juurde, meie alati
haigete õiglemise kuulmisest ja sellest fraa-
mist arwate?...

— Mis jeal arwata?!... Kes enam joosta
usjudab, see jeda rohkem wõidab!... Ühest
jisse, teisest wälja — ja rublad muud kui
kufuwad kaitkasse!...

— Mis wiga teil nii rääkida! Teie tu-
lewik on kindel — teil ei ole miskijugust
waewa ei hooli, — aga püüdkte meie naha
jisse pugeda?... Siis laulate teist laulu!...

Säherdused waidlused mõjutiwad wäga
mu terwise peale. Ma seisin kui kalju oma
ameti kohuste eest — aga siiski ei suutnud
neid kõigiti, küllalte kindlaste kaitsta. Ma
ei jalga, et tohtrid harituid ja õpetuid in-
imeji mitte ei jalli. Dlugugi et siin auusast
ümberkäimiseft puudust pole. Iganees meie
seast ou eht auumees. Ja siiski jõtkume me
põlwini pehmes rabas. Püüa kuida ja ka
ei püüa — wälja ikka ei jaa! Ja siis weel
kui mõni ninatarf lausuda julgeb: „kas asi
tõesti nii on?“ Teadmise kindlus, wõimus
waimustus kaub — ja hooletumalt lasjedki
käed ripakille!... Ja selle asemele, et kindlas
teadmises edasi sammuda, mängidki nõtkuwa
koolipoiisi osa. Deldatse küll — tohtriselised
wead on ferged parandada — aga jeda ma
jugugi ei usu!... Oled üksford effinud —
siis enam halfale aasale ei jaa! Mull oli
üks jüdamene jõber, tohter Petrow. Jhu ja
hingega ehmine arst. Saatus andis talle
kolm tüükufehaiget korruga kätte. Ta sai
tubli palga, arstis kui inimene kunagi —
aga haiged hakatiwad — üks teise järele —
jürema! Ja nad pidiwad jürema, sest et
kesti, ka see kõige kuulsam arst maailmas,
neid enam peasta ei suutnud! Ja mis oli
selle järeldus? Nüüd ei ole waejel Petrowil
mitte ühtainust — rinnahaiget! Kõik jooksi-
wad tema eest pagu ja kiwendatiwad — „ta-
pab, tapab!...“

Selle wastu on aga teine tohter Petro-
wist palju targem. Tema ei te tee hai-
gest wäljagi. Näituseks Benditski. See on
wana ja fawal rebane. Suhtub temale üks
kardetaw rikkas riina, kopsu eht tiisikuse
haige, — siis ei hakka ta teda arstimagi
waid jaadab otjekohe kaudu jõesse eht krimmi.
„Seal“ räägib tema, — „saate kohe terweks“.
Nad kuulawad tema sõna ja sõidawadki
sinna — jurema. Benditski aga õõrub kaja
ja sõnab: „Minul tänu Jumalale“ ei ole
ühtainustki jurnut!...“ Alles minewasel aas-
tal saatsin ma omal kulul, tema jõowi peale,
ühe haige naesterahwa Sheljapinskisse. Ma
olin omas arstimises efsinud, olin lihtja
haiguse arwanud, aga tall oli sügaw jees-
mine wähhahaigus, mida meie keski lõigata
ei julgenud ja õigust võlida, meie keskel on
hoopis wähe niisuguseid mehi, kes ka haigid
lõigata usaldawad. Ma kutsusin kohe Benditski
haigust uurima. Tuli, kloppis, katsus, waat-
tis ja naeratas. „Kõige ruttem saab tema
Sheljapinskis jellest haigusest lahti!...“ Ei
pea üht päewagi wiitma — tarwis kohe sinna
jaata — wõib olla et eht weel jell suwel,
sealses kliimas ja mudawettes terweks jaate,
aga kui ei — siis ei wõi selle eest wastu-
tada!...“

Mu noor naesterahwas wärişes seda kuul-
des kõigest kehast. Mina löin silmad maha.

— Homme ei ole wõimalik? — laujub ta
wärişewal huulil, — tulewal nädalal saan
raha — siis sõidan!...

Läfstme teisi tuppä, nõuu pidama.

Seal astub Benditski minu ette, paneb
käte õla peale ja sõnab:

— Wennas!... kolme päewa ta ei ela!...
Minu nõuu on lühikene anna talle raha ja
lask sõidab!...

Ma kuulsin ta sõna. Andsin raha ja mu
haige jõitis teele. Aga ta waenekene ei saa-
nud kaugemale kui Nowgorodisje ja surigi
ilma et oleks mineral wett näinudki!

Wderale inimesele näitab meie teguwiis
metfik olewat. Aga jeda ta mitte ei ole.
Meie teeme kõik mis wõime. Ka teame me'
kui palju kellelgi surnuid on. Me' teame
wäga hästi, et igas supeluskohas wäga pal-
ju niisugusid inimesi olemas on, kes surmale
on mõistetud, enne kui kodust teele tuliwad—

mõned jõuawad küll kohale, teised aga sui-
guwad ju teel. Ja siis kõnelewad ikka kats
tohtrid teineteisega kokku puutudes nii: „Kas
tõsi, et N. N. jälle jurnud on?...“ Tõsi mui-
dugit!“ wastab sõber kawalal naerul. Raha
puudus ühelt ja rahwa pimerimalus teijelt
poolt, hoiawad ka tohtrişigi haigetest eemal.
See et weel tohtrid furnu eest ei wastuta.
Aga see oleks ka mitmestükis tarwis ole-
wat. Ei julgetks siis nii mitmed omi haigeid
kodust wälja — jurema jaata! Aga, jelleks
katskeb meid waejekesi ka jeadus. On näitu-
seks üks kardetaw haigus. Arstija ei wõi
tema alles jäemise juures enam kindel olla
ja ta laujub:

— Tõsist kartust küll ei ole, aga parem
on kui meie nõufogu kokku kutsume?... Olge
heaks ja kutsuge need ja need tohtrid kokku,
et ühestkoos õhtul, teie üle nõuupidada!...

Ja mis arwate, kas ei sünnita juba see
kuuldus haige peale suurt hirmu, et kolm,
neli, tohtrid tema elu ja terwise üle aru
hakawad pidama? Küll niist. Rahwas arwab
küll, et tohtrite kokku tulek, haige arstimisesse
uut, wärsket põbret, saab tooma. — Aga
meie ise arwame, et see ainult jell mõttel
saab sündima, et haiget arstiwa tohtri pealt
jeda aindust ära põbrata, kui ei oskaks tema
haiget arstida, et need ükssteije järele süit
ilmast ära lahkuwad!... Surewad ju haiged
ikka Jumala, ei mitte inimeste tahtmisel.
Meie juwituspaikades on niisugused arstide
nõupidamised ja haigete järele katsumised, ka
heategewa otstarbelised. Näituseks on meie
jeas üks wana pool halwatud tohtrişene,
temal on naene ja mittu last, — meie kut-
sume kui armupäraj, teda ikka kaasa ja mis
arwate — ta teenib ilusa raha ja on meie
wastu wäga tänulik!... Miks ei pea meie
teine teist awitama? See on ju kristlik!

Tulen koju ja lahutan oma päewase
teenistuse naese ette laua peale lajali. Seni
kui ma ameti kuube ära wõttan loeb tema
raha üle. Mulle ei meeldi küll see, et tema
oma walge lättega neid raswa- ja mitme-
suguse mustusega üle leotatud lipakaid sorib,
aga weel ei ole ma oma wiieaastasel tee-
nistuse ajal suutnud talle welda „Ära sori
neid räbalaid!“ Ma ei wõinud, sest et tema
jeda õigeste teebi aga siis teeb see minu

meele haigeks. Kuid see läheb siis kohe mööda, kui temane siis, kui ju kaunis palju lipa-kaid ilusti kofku on pandud, naeratawal pilgul minu juurde astub, kaelast kinni hakkab, ja mind suutleb. Siis on kõik meeletust kadunud! —

Ei wõi ma kannatada, kui keegi söögialal minu haigete järel hakkab pärima! Ka oma ametiwendadega ei aja ma selle üle mitte juttu. Ehk kui seda sünnib, siis ikka nii, et üks kõrvaline inimene sellest mitte jagu ei saa. Näituseks oli Semenow minu juures.

- Kuidas Profokhwjemi käsi käib?...
- Puhkab!... wastan temale.
- Sügawalt?...
- Kolmandamast küljest!...
- Oho — siis on moribundus.
- Ja, täna — homme...

Ja see on kõigest. Säärast juttu on kerge puhuda. Täna laks kolm — laks kolmkümmend on meile isegi selged. Ei tule siin „ah“ ei „oh“ kuuldawale — ei ka seda „tarwis nõnda teha — nii ja nii arstida“ ei, jeda teab iga arst ju isegi, mis oma haigele annab!...

...Söögilaul paneb mu naene mulle ikka paremad palad ette. Ja kui mu käsi wiinakarahwini järele ulatab — juba walabki naene täie klaasi ja ulatab mu ette. Peale sööki toob ta ise oma käekestega mulle padja diiwani peale ja hommiku toodud, kofku ömmeldud ning lahti lõigatud, arstiteaduse ajalehed. Kui ma taskust paberossi wälja wõttan, toob kohe tikkud jinna — kui lehed lauale panen, küsib kas ma mitte theed ei taha. Selle kõige eest olen ma wäga tänulik — aga miks siiski ma oma ümbrusega levida ei wõi — jeda ma isegi ei tea.

Mull on tubli poeg — terane, wahwapois. Iga kord kui ma kofju tulen, kuuln ma hooi pealt tema healt. Talweti ka toast. Aga kui ma ufjekella helietan, on kõik wafka. Kui ma teda oma juurde kutsun, lööb ta filmad alla ja tuleb pooldi wastu-tahmisti minu juurde. Mis ta kardab? Ei tea! Ja ma ei ole teda weel kordagi läbi fugenud. Ei saagi seda tegema, ega teistele lubama. Kaunis naljakas oli kuulda, kui

tema üksford tüdrukuga mängides ütles: „Ära puudu — ma olen dohtol!...“

Sirutasin diiwani peale pitkali ja hakkasin oma „Arstiajafirja“ läbi wahtima. Ma ei saanud weel mõnd ridagi loetud, kui ufke kella helistati. Tüdruk tuli ja teatas, et tohtrit offita. Mu Zumal, kui tihti ei sõimata meid laiskufe pärast?!... Keski ei juuda jeda omale ette kujukata, misfugufel tundmusel peab arst, kes alles mõne minuti eest oma ametist kofju jõudnud, kofhufefe täis sõõnud ja nüüd pehme diiwani peale „leiba luusfe laskemaie“ maha on heitnud — sealt jälle lahkuma peab?!... Kufufuja peale saab muidugit, kui ühe kurjategija peale, pörutatud, — kus juures kohe efimene küsimine pähe tekkib — kas maksab see käik ka jeda tüli ja waewa?... On sealt ka õiget maksu lootat?...

— Kesfe kufufub?... kes ta on?...

Ja riidesse pugedes, jaadab kõik naesed, kus kurat.

Jõuan kufufutawa juurde. See elab juures wõderastemajas. Seal puudun ma tutawa hambaarstiga kofku. See pöörab minu poole ja sõnab:

— Kindral!... temal on tuline hamba-walu... tahab laks hammast wälja tõmmata, mina andjin nõuu wiis tükki korraga...

Pügisten tema kätt ja teen piaga heaks kiitmise märgi. Hambaarst paneb oma lambifefe põlema ja me' lähme haige juurde. See on üks noorepäraline, sirge ja ilus meesterahwas. Ta istub oma tooli peal ja hoiab kafe käega palest kinni. Teen suu lahti ja jorin hambaid. Kõik on puhtad, terwed!...

— Olge nii head, lubage oma südame-tufsumist kuulda?... Tõstke särk kõrgemale, eest ära, soo, nii!...

Kuni ma rinna kallal klopim, laufub kindral:

— Imelik, ma ei tunne enam sugugi walu?!...

— Wõib olla ehk mööda läheb?... Siiski kirjutan ma rohtu?!... Senikaua kui aptegis käijakfe, wõtab kindral tangid ja koputab nendega hambaid.

— Ei waluta!... Jumala eest — ei waluta põrmugi enam?!...

Siis küsib meie käest:

— Kuidas arwate, mu herrad: kas lasen tõmmata, wõi ei?!...

(Järg järgmises andes).

Saladuslik talisman.

Tunisje rahwa jutt.

Tunisje wana bei Hasjan, nuttis waljuste oma alles ära furnud armsamama naise, Rahilla furnukeha juures. Wahib ja kõrgemad auukandjad, kes ümberringi seisiwad, wärisesiwad hirmu pärast, aga nende filmad oliwad kuivad. Sofistades tegiwad nad mitme suguseid tähendusfi furnu üle ja mälestasiwad seda aega, mil lal ja kuidas ta bei juurde oli ilmunud.

Ühekorra, ühel hommikul tuli bei lossi üks halwas riietes, aga uhke wälja nägemisega mustlase naisterahwas. Tema rääkis et jõuwb heiga kofku jaada. Waht ajas teda ära, sõimas, haugutas, aga ometi läks temal korda bei filma alla peafeda. Niipea kui bei teda nägi, hakas ta teda meeletumalt armastama. Kõigile sai wali käst antud, Rahilla käsku wastupanemata kuulda. Kõik endised naesed ajas bei omast haremist minema. Neli aastat oli Rahilla tõsine Tunisje walitseja. Aga tema walitjes halwaste: pillas riigi raha ära ja walas palju ilma süüta werd. Kõik peale bei, põlgasiwad teda, keegi ei mäletanud, et tema kellelegi midagi head oleks teinud. Juhtus ka, et ta beile enefele häbistawat teutust, kõige kõrge

auukandjate nähes tegi, aga see kandis seda kõik kannatlikult, nii kui taltsutatud tiiger.

* * *

Rahutumalt oma kästija kurnastuse ja tema teendrite hirmu üle mõteldes, istus noor orja naesterahwas Nauma padja peal ja wahtis läbi akna, sifemise hoomi peale, kus puusepad üht kõrget wõllast üles ehitasiwad. Üles ehitatawa wõlla ligidal seisiwad kolm ahelas wangi, kolm Afsiiria meremest, keda bei oli üles puna kästinud. Üks neist oli pika, sirge kaswuga noormees, targa ja uhke näuga. Nauma tundis teda, see oli tema lapsepõlwe sõber, tema nooruse aja parem seltsimees. Üheskoos kaswasiwad nemad üles, ühes koos mängisiwad... Nauma langes aga ammuigi wangi põlwe sisse ja kandis juba mõned aastat orjuse rõhumat ikket... Ja waata kuida elusaatus teda Saidaga kofku juhtis. —

* * *

Nauma nuttis kibedaste. Mis teha? Kuidas olla? Ilma kasjuta oleks olnud palwetega bei poole pöörata. Üksnes ära furnud Rahilla oleks wõinud tema peale mõjuda. See ilma ifamaata ja iluta naisterahwas omandas bei kohta üht iseäralist imelikku wõimu. Kust tuli temale see wõim?

Ja Naumale tuli üks juhtumine meelde. Rahilla kandis alati oma jala sääre ümber üht lihtsat musta prosletti, (wõru mis kää ja hommikumaa rahwaste juures, sääre ümber kantakse) keda rahwa keeles hall-halliks nimetati. Üksford kutas ta teda ära ja tõstis siis hirmsat kära, arwates, et seda keegi ära on

warastanud. Palju losji naesterahwaid said piina pingile weetud. Onne kombel leidis Nauma prosleti aiaast; see oli niisugune must, läikiv sile, ijaaraline. Prosleti oma orja käes nähes, kargas Rahilla tungi jarnatselt tema peale, kiskus seda Nauma käest ära ja pani teda siis jälle oma parema jala sääre ümber.

Mis see tähendas? — Nauma jäi mõttesse. — Äkitselt tõstis ta pead. Tema filmad jäatendasiwad. Tee peastmijeks oli leitud.

Zafajelt tõunsiis ta üles ja läks saali, kus ära furnud mustlase furnuteha juures ilma trööstimata bei nuttis, hiilas furnuteha jalutsi ja mõttis siis osawa käega furnu jala küllest musta prosleti ja pani seda oma jala sääre ümber.

„Mis sa seal teed kurjategija!“ kisen- das bei ja kargas siis kinfali üles tõs- tetud käes hoides, tema poole.

Nauma tarretas hirmu pärast ära ja ootas furma. Aga äkitselt lastis bei käe alla langeda. Tema wiha kadus filma nähtawalt ära. Ernalt waatas ta süüaluse peale.

„Oh minu laps,“ rääkis ta wiimati, „sina jahutad minu kurvastuse pärast üle keewat hinge, kui hommikune kaste!“

„Sfand, ma tulin Teilt üht armu paluma!“

„Misfugust, minu laps?“

„Kinfige elu nende waestele wangidele.“

„Kui wähe sina palud! — Aga oota, homme saad sina siin käskija olema.“

Ja koke keelas tema wangide surumamise ära ja kintis neile elu.

* * *

Zuba hakab koitma. Veel aga pime- duses olewa Biserta järwe filedat pinda mööda ujub lootjif. Tema sees istuwad kolm Alstirlast ja Nauma.

„Kas jõuame meie päewatõusuks ees olewa kaldani jõuda! Meid nähafe losji afnadeft!“

Ja tõeste, neid nähti. Bei ije jalga sol- datite jaadetusel, ajas neid kerges ja kii- resti ujumas lootfikus istudes taga.

Zuba oliwad nad üsna ligidal.

Seal mõttab Nauma oma jala küllest hall-halli ja wiskas teda järwe sinenda- watesse woogudesse. Kui bei lootjif selle kohani jõudis, kus jaladuslik talismann põhja wajus, läks wanamehe wihane nägu häkitselt lahteks; tema käskis jõud- jaid seisma jääda ja hakas üksifilmi wette wahtima.

„Sfand, aeg on edasi jõida, aga miidu ei saa meie neid mitte kätte,“ räägiwad temale jõudjad.

„Dodate veel wähe.“

„Sfand, nemad warsti jõuawad, — juba jõudsiwad kaldale.“ —

„Las nad olla! — Ma fingin nendele wabaduse. — Oh kui ilus on loodus! — Ja kuidas ei pannud ma seda mitte enne- malt tähele.“

* * *

Seft päewast jaadif, jaatis bei Haasjan juurema oja kōik omast ajast losji pal- koni peal mööda, kust ta wabalt wõis sinendawa järwe peale waadata. Sinna ta ka suri, omi wiimaseid pilkusiid päewa paistuse jārawa wee kõrgustifu poole jaates. —

Za oh kui ilus on ta weel praegugi! Zmestufega wiibib reisija pilk tema waitfel sinisel pinnal ja kama, kama ei wõi ta oma waadet sealt ära pöörata.

Wenekeelest J. Schulbach.

Näpu näited.

Lutikate wastu on nii mitmesugusid abinõusid pruugitud, aga need punase wattimehed ei näi seda tähelegi panewat. Siiski olla nende eemal hoidmiseks järgmised abinõud mõjuwad: Kõik need kohad kus lutikad asuwad, tulewad linaseemne õliga üle määrida — ja elutad kaduda, kui käega pühitult hoopis ära. 2) Walatagu keedu kas-truli; patta ehk potti kuus klaasi keemata wett ja üks klaas keedusoola ning lastagu jeda segadist tubliste keeda. Kui ta küllalti keemud, siis jahutatagu weji ära ja määritagu selle wedelikuga kõik kohad üle, kus aga lutikad elutsewad. Keedetud soola tege-wus olla väga mõjuw, ei mitte üksi lutikate, wait ka nende edasi sigiwate munakeste, ära hukamiseks. —

Koide wastu olla väga tubli abinõu, kui äädikaga üle pritsitud tubakast seal tuas, kus koid elutsewad, saab suitsetatud; ehk kui äädikatubakast ei juudeta mitte suitsuna suust

wälja puhud, põletada, siis aidata ka see, kui äädikaga üle riputatud paberijä, ehk nartsuji saada põletatud ja jeda suitsu igale poole lastud, kus koisid olemas on.

Wahepalad.

Tobolski kub. ajaleht kirjutab kema loo Keisri Aleksanderi I reisuist, kuidas Keiser ühte wallakuntori sisse astus, kus aga peale nurgas tukuwa teenri, mitte hingegi leida ei olnud.

Keiser istus waitfelt, ühte kõrwalisesse kambrikesesse maha, et puhata. Korraga oli wallawanem sellest teadust saanud. Oli aga ka kuulnud, et Keiser ise jaada siit läbi sõitma. Za siin tuli wallamanemal, ehk tallitajal, see kuldne mõtte: kas ei saa ehk tema käest selle üle lähemat teadust! —

Kiiresti tõttas ta wallamajasse. Sealt leidis ta üleni tolmuga kaetud ohwitseri, sellest ta juuremat lugu ei pidanud.

— Mis asja härral oli? küsib tema oma nina püsti ajades.

— Aga kes sina siis oled? küsis Aleksander Pawlowitsch, — küll wist künnik?... —

— Pane juurde! wastas küla, ehk wallawanem.

— Kes siis, wist wolimees? küsis jällegi Keiser, naeru tagasi pidades.

— Lisa juurde!

— Kirjutaja?

— Pane juurde!

— Wallawanem ise!

— Wõib olla, ehk jee! wastas wallawanem peaga tähendusrikast märki tehes.

Za ilma et oma puhutud teadust oleks kautanud, küsis ta Keisri käest:

— Aga teie härra — wist porutshik! (poole roodu tomander).

— Pane juurde! wastas Keiser.
 — Kapitan? (roodu komander).
 — Lisa juurde!
 — Polkownik?
 — Pane juurde!
 — Kindral?...
 — Lisa weel!
 — Isake! Oled siis meie Walge keiser, me' foitudäht? hüüdis wallawanem hingel-
 dades. — Anna mulle mu rumaluft andeks?
 Armu?... Galasta?... Ja waene wallawa-
 nem langes keisri ette põlwili maha.

Mõtte terad.

— Waitimine on puhastuse ja jõuu kogu-
 mise aeg — kes küllaltki on oma suu pida-
 nud — see awab teda üksford kahfordjel
 jõul.

— Ära hõiskle oma tegude üle ja ära
 salga neid ära, kui nad tähelepanemist oma
 peale on tõnmanud.

— Onnetused waritsewad meid me elu-
 teel, niisama kui kõrtsipidajad omi alatisi
 jooma sõpru.

— Tark kui ta loll, on ifka olemused,
 mis igal pool suurigi asju juhiwad.

— Waitjed inimesed on maa fool.

— Öpi omi õnnetusi ise kandma, aga ära
 kutsu, oota ja otfi neid ise oma pea peale
 kofku.

Naljad.

Üks noor Inglise ohwitser kirjutab oma
 riffastele wanematele, wiimajelt Lõuna-
 Ahwrika, ehk Buride sõjawäljalt järgmist:
 „Mull on jalg alt maha lastud. Praegu
 wiibin ma laatsaretis — palun ruttu raha
 jaata!...”

Suur oli aga ta imestus, kui ta oma
 isalt järgmise, filmawerelise, wastuse sai:
 „Kallis poeg! See on juba neljas jalg,
 mis sull jelles sõjas alt ära on lastud.
 Mull on sinust wäga kahju, aga ma ei juuda
 sinna mitte midagit parata, mull ei ole
 enam raha — katju ise oma järele jäenud
 jalgadega, kuidagi moodi õigele teele ja raale
 jaada, mina ei wõi sinna enam midagit
 parata!...”

Kolm piltniku jaawad kofku ja algawad
 juttu.

Esimene sõnab: „Mina pindseidasi nii
 loomulijelt ühe lumemäe, et kui soojamõdija
 tema külge pandi, siis kraad kofe alla nulli
 wajus!...”

„See pole weel mingi kunst,” hüüab teine,
 „mina aga maalisin nii osawalt ühe tükki
 marmoriüiet, et kui tema jõffe sai lastud
 — siis kofe põhja wajus!...”

„Tühja kah!” hõiskab kolmas — „mina
 aga maalisin ühe wanamehe walmis, kellel
 katforda nädalas nüüd habet peab ajama.

„Mis kella ajal pean teid ülesse ajama.
 „Kui ma ei ärka, siis kell kahelja!...”
 „Aga kui ärkate?!...”

„Miks pärašt see kult pea alla poole käib?...”
 „Sellepärašt et tall häbi on, et tema teine
 pool siga on!”

Дозв. цензурою — Юрьевъ, 24 марта 1903 г.

Trükitud N. Pöder'i trükikojas, Narwas.

Narwas. H. Baap. Narwas.

Juhkentalis, Suures liinis omas majas.

Kõige suurem õmbluse ja kudumise masinate kauplus ja ladu

soovitan kõige suuremas väljavalikus üleilma kõige kuulsamate wabrikute õmblus masinaid, nagu: „Phönix“, „Centoni“, „Dürkopp“, „Original-Victoria“, „Kaiser“, „Naumann“ ja „Ginger“ masinaid ja kudumise masinaid „Cloriosa“, kes oma headuse ja uuea aja ehituse poolest ilma wõistlemata kõige paremad on. Et minu kauplus masinaid otjeteel wabrikutest ja juurel hulgal ostab ja et mull peale masinate kaupluste weel mitu teisi kasutoojat äri on, siis teeb see mulle wõimalikuks masinad 10—15% odavamalt müüa, kui keegi teine, kes omad masinad paari kaupa Poolamaa juutide käest ostab. Kõige nende ülem. nimetatud masinate peal wõib peale harilise õmbluse ka kõige ilusamat kunstikkimise tööd teha.

Kirjalik wastutus 5 aastat — hinnafirjad — hinnata.

Soovitan omast suurest walmis riiete ladust meeste- ja naesterahwa juweriideid, palituid, ülifondasid, westijä, pükka j. n. e. Palun adresji meeles pidada sest, et minu kaubad otjeteel Peterburist saawad tellitud, siinsetest igatepidi paremad ja odavamad on. Ostan linnu ja metslooma nahkasi ja maksan head hinda.

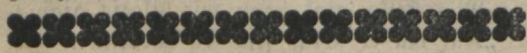
Kõige suurema auupakumisega

Halilulla Fetkulin.

Juhkentalis, ragatka ligidal, Rosenbergi majas nr. 151.

Mitu maja on lohe müüa. Tingimised on head. Teadused T. M. Franzdorfi raamatukauplusest.

Annan Narwa linna ja ümberkaudsele rahwale teada, et mina omas

saapa magasinis

mis Narwa linnas, Wiru uulitsas, Milleri maias № 18. Põdra raam. kaup. ligi on, ka igal ajal

tellimiste peale jalawatruju, omas töötoas walmistan.

Auustusega F. Johanson.

Uus walmis riiete ja peene-kraami kauplus.

Narwa, Zoowrus, Roosenbergi m. nr. 151.

Minu kauplusest on saadawal kõikselti meeste- ja naesterahwaste walmis riided. Kõik riided on hästi pasiwalt walmistatud. Moodid on kõige uuemad; iseäranis uudiseid on naesterahwastele. Mull on suur väljavalik maniskaid ja shlipsumi; maniska nõõpa, niiti, nõelu, sidilinta, kindaid, korsettisi jne.

Kes minu kauplusesse aga siise astub — see leiab tõesti meeldiwat kaupa — mis osta sünnib.

Tellimised riiete peale jaawad igal aal wastu wõetud, ka naesterahwaste, riiete peale.

Kõige auustusega

M. Schiffer.

3mub:

„Ohked okasteel“

G. Zaiak'a tundeluuletused, hind 20 f.

Pealadu: T. M. Франдорфъ, Нарва. Iga lendehtede enam tellija, kes 4 tellimist 2 rubla postiga ja 6 tellimist 180 f. postita, mulle enne uut — 1904 — aastat siise saadab — saab tema Jõula kingiks peale kauba.

Kõige suurema auustusega

T. M. Franzdorf,

Narwas, oma raamatukaupluses.

Engejatelt peame wabandust pa-
luma, et Augustikuu nr. mitte omal
ajal ilmuda ei wõinud. Tatistus
tuli wäljast poolt. Meie jagame
kõit tegema, et jeda enam ette ei
tuleks. Ka jaawad kõit jelleaastased
wäljaanded märkja tuumaka-
mad ja paksemad, kuna tulewal
aastal leht **pool paksemaks**
kaswab. Sellest tulewases nr. pit-
femalt.

Ch. Tomberg'i

juur mööblite kauplus ja töötuba

Annan jellega oma auus-
tatud ostjatele teada, et
mina oma kõiõjugu pehmete
mööblite, Wiini toolide, puh-
wetite, kappide, kummutite,
laudade, peeglite, woodite,
matrattide, reisiipaanade, lap-
sewanrite, korwide ja firmide
magajini uude korterisise, Petrowski platii
äärde, kaupmeeste Tugunowi ja Dultsewi
kõrwale maja nr. 11 wiinud olen.

Wõtan tellimisi uute asjade peale, ja ka
wanu teen korralikult ja ruttu ümber.

Soowitan head hobuse jalwi, mis ära
õerutud kohtasi ütlemata ruttu parandab.

Olen Tallinnas pr. **Rebenitzi** käsi-
ja õmblustöökooli läbi teinud, elan
nüüd **Narwas, Wanas-Petrowskis**,
omas majas № 43 ja wõtan

**tellimisi kõiõjugu näpu- ja
õmblustööde,**

peale wastu. Ühtlase aga ka õpilasi
igajuuse naesterahwa näputööde,
fleitide lõikuse, pejuõmbluse ja
n. e. peale, igal ajal wastu.

Käsi- ja näputöö õpetajanna

Julie Mudda.

Peterburist Narwa kolitud

Riia pesu pesemine

ja

triikimise tödkoda

Narwas, Schulzi majas, Tombergi maja

kõrwal,

wõttab igal ajal pesu pejemist, triiki-
mist, peenemalt ja lihtsamalt, wastu.

Tarwitan nüüd kohe, üht auusa wane-
mate last 14—15 a. wanust

tõllasjappa-töö õpilaseks.

Wõimalikul korral maalt. Narwas, Uues-
Petrowskis, Kustaw Koffa majas.

Arstline

turnimine ja ihutriikimine

nii kui: kuuvalt, wajeliniga, terpentini-
niga, — mõlemad koos, — wibratjioni,
ja tulise õhuga; elektriga ja induffio-
niga.

F. Leidenius,

Ihutriitija Helsingist — Soomemaalt.

Narwas, Tombergi majas, meester. giur-
nasi wastas.

Sain ja soowitan:

raamatu-pookimise

nahta,

pappi ja igat jeltji

Kirjut kaante paberit,

hoopis odawate hindadega!

Auupakkikult **C. W. Franzdorf.**
raamatukauplus Narwas.

Rakweres

diendab minu kuulehede tellimisi ja müüb üfsikuid numbrid ning wõttab ka kuulutusi lehekesele vastu **E. Amberg**, omas raamatukaupluses, Luugenbergi majas.

Pärnus

diendab minu kuulehede tellimisi ja müüb üfsikuid numbrid ning wõttab ka kuulutusi lehekesele vastu **J. Karu**, raamatukauplus.

Iga üks

tes meie kuulutuste töttu, midagit, lehes kuulutajate kauplustest ostawad — palume seda kaupluse ja äripidajatele lasteste meelde tuletada. Kes seda ikka aiati teeb, sellele anname jõuluks iseäraldase kingituse.

Kõik Kalendrid

Cestiteelset on minu juurest lohe peale ilmumist saada. **E. M. Franzdori** raamatukauplus Narwas. Kaugemal elawale Cestlastele saadan postiga kodu, kui margib ehk raha olen lätte saanud.

Prillid ja näpits-prillid

fõif №№, 90 kop. tüff paremate Prantsuse optik-klaasidega, peentes nifeleeritud raamidēs. Mitmeaastases tegewuses niifuguse kaubaga, olen niifaugele jõudnud, et ije prilliklaasiji №№ järele wäljawalitsjeda mõistan, mis igaihele nende filmade mödda on. Sellepärast igaiüks, kes minu juures prillid ostnud on, wõib neid mittu aastat järgimööda ilma ümberwahetamata fanda.

Amerika kauplus

Suures uul., Linna majas.

seal kus iga asi 40 ja 90 kop. maksab.

Oktoabri kuul ilmub

„Narwa uarrid.“

Johann Ellenberg'i

walmis-riiete kauplus

Narwa linnas, Suures uul pagar Jungi m. nr. 4. Soowitab omast juurest walmis riiete ladust waga kohaste hindadega palitud ja likfondajid. Tellimised jaawad meeste tui ka naesterahwa riiete peale alati wastu wõetud ja töb puhtasti ning maitserikkalt odawa hindadega walmis tehtud.

Soowi peale iaab ka järelemaksjuga üllitud ja meed riided õmeldud.

Igajuguste riiete ja majatarwituste kauplus, ehitusmaterjali,

puude ja pallide ladu

Unes Petrowskis, omas majas.

Auupakkifult

S. K. Abramow.

Murmaker

Bober'i

uuesti awatud uuri kauplus ja parandamise töötuba.

Narwa linnas, Germani uulitsas Weiseneni majas, Dultsewi kõrwal, müüb ja parandab kõifejuguuid uuriji ja kellasid kuld ja hõbe asju — paraja hindadega. Et ma kõif tööd ije teen, siis wõin nende headuse cest wastutada. Walmis teenima Bober.

Annan auupakkifult oma kaubatarwitajatele teada, et olen uuesti, juures wäljavalitus saanud: Peterburi mehaniklijest jalandude wabrikust, igajuguuid meeste- ja naesterahwa, kui ka laste

jalandusid.

Palun lasteste waatama tulla.

Auupakkifult **E. A. Scharonow.**

Narwas, Suures uulitsas, nurga peal, wastu Peterburi wõderastemaja.

Maja müüa

Narwas, silda linnas, puumaja tase

krundiga nr. 230 ja 231 Besterwalli

uulitsas. Wähimat teadust iaab **P. A. Ulianow'i** kauplusest Suhtentalist.

Minu juurest on alati jaada: theed kohwi, sukru, piiklijahu, manna ja tatra-tangud, riiete ja maaldri wärwijid; kattusepappi ja igaselti rauda, takku, maja ehituse jäuks. Kes 1/2 hinnast fisse iaadab sellele iaadan kraami toju järelemaksjuga lätte.

Narwas, Callinna un!, omas majas, nr. 19.

Auupakkifult

J. Tshuganow.